# Literatura catalana

## Mercè Rodoreda (lectures anteriors)

Exercicis · 19 exercicis

Proves d'accés a la universitat (PAU) de Catalunya. Ordenats del més recent al més antic.
Retalls dels exàmens i pautes oficials (selecat.cat / universitats.gencat.cat).

## 1. PAU 2016 · Setembre · Sèrie 1 · Exercici 1 (Opció B)

**OPCIÓ B**

**1.** Un tema central de *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda, és la relació entre l'amor, el matrimoni i la felicitat. Trieu tres parelles casades que hi apareguin i descriviu-ne les característiques (generals i particulars) en relació amb aquest tema.
[3 punts]

## 2. PAU 2016 · Juny · Sèrie 3 · Exercici 3 (Opció B)

**3.** Comenteu el fragment següent de *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda. Tingueu en compte, sobretot, aquests aspectes (no cal tractar-los separadament ni en el mateix ordre):

***a***) La situació del fragment en l'argument de la novel·la i les referències a altres moments de la història dels personatges.

***b***) La presència del món natural i el seu significat; justifiqueu-ho amb els exemples que ofereix el text sobre l'aigua i les flors.

***c***) El punt de vista narratiu.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

Vaig obrir la llibreta. L'Eugeni hi escrivia tot el que li anava passant. El primer tros que vaig llegir va ser el de la baralla amb en Francesc, al carrer. Vaig anar més endarrere. Parlava de com s'havia anat enamorant, molt de mica en mica. A les nits d'estiu es trobaven al carrer d'Elisa, caminaven agafats de la mà fins a la placeta dels arbres i s'aturaven a sota dels pebrers. Quan tenien catorze anys i estaven dos o tres dies sense veure's, ella anava a buscar flors a casa d'ell. Si la convidaven a dinar, ell es quedava estones mirant-la amb els ulls encantats. Li explicava les lliçons i l'ajudava a fer els problemes. Ella li buscava trèvols de quatre fulles al jardí del col·legi i els hi ficava al llibre d'història quan anava a estudiar a casa d'ell.

Parlava molt d'un vestit que ella havia dut un estiu. I tot d'una em vaig recordar dels vestits de la meva Cecília. De color de flor de romaní. No hi havia res igual, però em semblava que s'havien estimat com ens havíem estimat amb la Cecília. Un dia que havia plogut molt fort, ell s'havia passat la nit escoltant l'aigua de la riera que baixava corrent; l'endemà, ella li va dir que havia pensat en ell tota la nit. Després començava a parlar d'en Francesc, i es veu que tots dos se'n reien. A ella no li agradava perquè era ric i presumia massa. I el pobre Eugeni, a la llibreta, deia que ella se li anava tornant bonica com un àngel.

La Mariona es va aixecar i va mirar per la finestra.

—No se't fa massa tard?

Em va dir que no i es va tornar a asseure. Jo vaig anar llegint. Em saltava fulls perquè tenia ganes d'acabar. Pensava en la Cecília, que se m'havia mort tan jove.

Un dia, ella va començar a tenir por. Acabava de fer divuit anys. Li va agafar por d'haver de cosir tota la vida, fins que es morís.

Etiqueta del corrector/a

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

Institut d'Estudis Catalans

L'Institut d'Estudis Catalans ha tingut cura de la correcció lingüística i de l'edició d'aquesta prova d'accés

# Proves d'accés a la universitat

Convocatòria 2016

# Literatura catalana

## 3. PAU 2016 · Juny · Sèrie 5 · Exercici 3 (Opció B)

**3.** Comenteu el fragment següent de *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda. Tingueu en compte, sobretot, aquests aspectes (no cal tractar-los separadament ni en el mateix ordre):

***a***) La situació i el significat del fragment en l'argument de la novel·la.
***b***) El punt de vista narratiu i les referències a altres moments de l'obra.
***c***) El significat del mar i el jardí en la novel·la.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

El senyoret Francesc ja m'havia explicat que vindrien a buscar els mobles quan ells serien fora i m'havia demanat que m'encarregués de tot. Era tard i plovisquejava. Una plugeta d'aquelles d'entre estiu i tardor, quan sembla que tot s'acaba: fina, només una boira. A mitjanit, com que no podia dormir gens, vaig sortir. Anava cap al passeig dels til·lers amb una mà a la butxaca i estrenyia entre els dits aquella moneda del tros de lluna. Vaig veure venir una ombra molt lleugera que caminava sense que se la sentís. Baixava pels til·lers, descalça. Quan va ser al mirador es va aturar un moment, va deixar una tovallola blanca damunt de la barana i va baixar a la platja. Vaig córrer a veure què feia. Estava dreta de cara al mar, tan quieta que no semblava de carn. Els núvols s'havien aprimat i deixaven passar una mica de lluna. Va girar-se i jo, com aquella nit del senyoret Francesc i la Miranda, em vaig amagar darrere d'un test. Plovia. I ella dreta damunt de la sorra com si l'haguessin feta de sal. Quan ja començava a cansar-me, es va ficar a poc a poc a l'aigua i es va posar a nedar. Si va anar lluny, si es va quedar per la vora, no ho sé, perquè tot tornava a ser fosc i no es veia res: només l'estesa de color de tinta, amb l'anar i venir de les onades. Apa, apa, apa… ara venim, ara tornem… I vaig tenir un pensament estrany: que ella anava a trobar l'Eugeni pels voltants d'on s'havia deixat morir; a dir-li adéu, com si diguéssim. Jo escoltava aquella gran respiració de l'aigua i a l'últim vaig veure que sortia i es deixava caure a terra cansada. Al cap d'una estona vaig sentir algú al meu darrere. Era el senyoret Francesc; es va posar un dit als llavis per dir-me que callés i em vaig apartar una mica. Ella va pujar al mirador i ell la va tapar. «No veus que et posaràs malalta?» La va agafar en braços i li va acostar la galta a la galta. Vaig sentir que li deia: «On vas amb aquesta cara tan freda?» I se'n van anar així, amunt, cap als arbres. Jo em vaig quedar a escoltar el mar, i era com si encara el sentís: «¿Guarda llavors?… Jo també n'havia esgranat, de violers… ¿Vol que l'ajudi?»

Etiqueta del corrector/a

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

Institut d'Estudis Catalans

L'Institut d'Estudis Catalans ha tingut cura de la correcció lingüística i de l'edició d'aquesta prova d'accés

## 4. PAU 2015 · Setembre · Sèrie 5 · Exercici 1 (Opció A)

**OPCIÓ A**

**1.** *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda, s'obre amb el lema «Dieu est au fond du jardin» ('Déu és al fons del jardí') i es tanca amb aquesta frase del narrador: «Si un dia es passeja de nit per sota dels arbres, ja veurà que n'hi dirà de coses aquest jardí…». Expliqueu, partint d'aquests enunciats, el significat del jardí per als personatges principals de la novel·la i per al narrador.

[3 punts]

## 5. PAU 2015 · Juny · Sèrie 2 · Exercici 2 (Opció A)

**2.** La mort té una presència constant a *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda. Expliqueu les dues morts més rellevants de la novel·la i com es relacionen amb l'amor.

[2 punts]

## 6. PAU 2015 · Juny · Sèrie 4 · Exercici 2 (Opció B)

**2.** Descriviu breument l'estructura de *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda, i relacioneu-la amb el punt de vista narratiu.

[2 punts]

## 7. PAU 2014 · Setembre · Sèrie 5 · Exercici 2 (Opció B)

**2.** Comenteu els diversos significats de l'aigua com a símbol universal de vida, mort i renaixement en la novel·la *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda.

[2 punts]

## 8. PAU 2014 · Juny · Sèrie 3 · Exercici 3 (Opció B)

**3.** Comenteu aquest fragment de la novel·la *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda (capítol VI). Tingueu en compte, sobretot, aquests aspectes (no cal tractar-los separadament ni en el mateix ordre):

***a*)** La contextualització del fragment en l'obra i la relació amb el punt de vista.

***b*)** La presència del món natural.

***c*)** Les relacions amoroses.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

El primer tros que vaig llegir va ser el de la baralla amb en Francesc, al carrer. Vaig anar més endarrera. Parlava de com s'havia anat enamorant, molt de mica en mica. A les nits d'estiu es trobaven al carrer d'Elisa, caminaven agafats de la mà fins a la placeta dels arbres i s'aturaven a sota dels pebrers. Quan tenien catorze anys i estaven dos o tres dies sense veure's, ella anava a buscar flors a casa d'ell. Si la convidaven a dinar, ell es quedava estones mirant-la amb els ulls encantats. Li explicava les lliçons i l'ajudava a fer els problemes. Ella li buscava trèvols de quatre fulles al jardí del col·legi i els hi ficava al llibre d'història quan anava a estudiar a casa d'ell.

Parlava molt d'un vestit que ella havia dut un estiu. I tot d'una em vaig recordar dels vestits de la meva Cecília. De color de flor de romaní. No hi havia res igual, però em sembla que s'havien estimat com ens havíem estimat amb la Cecília. Un dia que havia plogut molt fort, ell s'havia passat la nit escoltant l'aigua de la riera que baixava corrent; l'endemà, ella li va dir que havia pensat en ell tota la nit. Després començava a parlar d'en Francesc, i es veu que tots dos se'n reien. A ella no li agradava perquè era ric i presumia massa. I el pobre Eugeni, a la llibreta, deia que ella se li anava tornant bonica com un àngel.

La Mariona es va aixecar i va mirar per la finestra.

—¿No se't fa massa tard?

Em va dir que no i es va tornar a asseure. Jo vaig anar llegint. Em saltava fulls perquè tenia ganes d'acabar. Pensava en la Cecília, que se m'havia mort tan jove.

Un dia, ella va començar a tenir por. Acabava de fer divuit anys. Li va agafar por de cosir tota la vida, fins que es morís.

# Proves d'accés a la universitat

Convocatòria 2014

# Literatura catalana

**9. PAU 2014 · Juny · Sèrie 4 · Exercici 3 (Opció B)**

**3.** Comenteu aquest fragment de la novel·la *Jardí vora el mar*, de Mercè Rodoreda (capítol IV). Tingueu en compte, sobretot, aquests aspectes (no cal tractar-los separadament ni en el mateix ordre):

***a***) La contextualització del fragment en l'obra.

***b***) El punt de vista i la tècnica narrativa.

***c***) La funció del secret i la intriga en la construcció de la trama narrativa.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

S'havia fet de nit. Els vaig acompanyar fins a la porta de la casa, que estava oberta, i no vaig haver de dir res perquè de seguida els van conèixer. La senyoreta Rosamaria, quan la senyora Paulina anava per abraçar-la, es va enretirar una mica, i el senyor Andreu, que va adonar-se'n, va agafar la senyora Paulina pel braç i la va apartar. Jo vaig anar-me'n. Amb el jardí fosc i la tribuna il·luminada era com si els tingués a tocar, però no acabava d'entendre què deien. Els veia tots els moviments de les mans i de la cara. Al cap d'una estona van quedar els vells sols amb la senyoreta. Enraonaven tots tres i la senyoreta de tant en tant arronsava les espatlles. Devien estar-s'hi una mitja hora. Potser una mica més. Quan vaig veure que els vells s'aixecaven vaig anar cap al reixat. El senyoret Francesc els va acompanyar.

—¿De debò no volen que els dugui amb el cotxe? Són cinc minuts d'aquí a l'estació.

—Anar amb cotxe em mareja —deia ella—. Més m'estimo anar-hi a peu. Tenim temps de sobres.

El senyoret els va dir que els anessin a veure un altre dia, però que avisessin. Quan se'n van haver anat vaig esperar-me fins que vaig veure que havia entrat a la casa, i els vaig seguir. D'esquena, eren com dues figuretes. A l'últim vaig aconseguir-los i els vaig preguntar si havien sabut alguna cosa de l'Eugeni, i van moure el cap que no.

Distribució
Oficina d'Accés a la Universitat
Generalitat de Catalunya

3. Comenteu el següent fragment del capítol XXXVIII de *La plaça del Diamant*. Contextualitzeu-lo en l'argument de la novel·la; valoreu-ne el tractament del temps (l'històric, el de la narració), i els recursos lingüístics i literaris presents en el fragment que tenen a veure amb el punt de vista de la narradora.

[3 punts pel contingut; 2 punts per la capacitat d'argumentació i anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

Quan ja feia una bona colla de mesos que treballava a casa l'adroguer de les veces, potser tretze, potser quinze... al cap d'una colla de mesos de deixar-li la casa com una patena, [...] l'adroguer de les veces un dia em va preguntar si els nens anaven a col·legi, i li vaig dir que, de moment, no. I un dia em va dir que la primera vegada que hi vaig entrar a comprar veces, es va fixar amb mi i que també coneixia en Quimet, un noi, va dir, que sempre es quedava al carrer, amb les mans a les butxaques i mirant a totes bandes. [...] I em va dir que no em sabés greu, però que el dia que em va venir al darrere per dir-me si volia treballar a casa d'ell, em va córrer al darrere perquè jo feia una cara que el va deixar encongit i va pensar que me'n passava alguna de molt grossa. I li vaig dir que no em passava res. Que només em passava que havien matat en Quimet a la guerra i que tot era difícil i va dir que ell també havia fet la guerra; i un any d'hospital. Que l'havien collit mig desfet del camp de batalla i que l'havien apedaçat com havien pogut i aleshores em va dir, vingui diumenge a les tres de la tarda. I va afegir que ja pensava que, gran com era, no em faria angúnia d'estar sola amb ell, que ja feia tant de temps que em coneixia.

Generalitat de Catalunya
Consell Interuniversitari de Catalunya
Organització de Proves d'Accés a la Universitat

3. Comenteu el següent fragment del darrer capítol de *La plaça del Diamant*. Partint sempre de l'anàlisi del fragment i tenint en compte el seu moment en l'argument de la novel·la, proposeu-ne una interpretació i valoreu-ne la presència d'elements que han adquirit un paper decisiu en l'obra, com també els recursos lingüístics i literaris que tenen a veure amb el punt de vista de la narradora.

[3 punts pel contingut; 2 punts per la capacitat d'argumentació i anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

> [...] I a la primera passa que vaig fer encara veia el tramvia deixat anar aixecant espurnes vermelles i blaves entre les rodes i els rails. [...] I a l'altra banda em vaig girar i vaig mirar amb els ulls i amb l'ànima i em semblava que no podia ser de cap de les maneres. Havia travessat. I em vaig posar a caminar per la meva vida vella fins que vaig arribar davant de la paret de casa, sota de la tribuna... La porta estava tancada. Vaig mirar enlaire i vaig veure en Quimet, que, al mig d'un camp, prop del mar, quan jo estava embarassada de l'Antoni, em donava una floreta blava i després es reia de mi. Volia pujar a dalt, fins al meu pis, fins al meu terrat, fins a les balances i tocar-les tot passant. [...] I em vaig girar d'esquena a la porta i vaig reposar i tenia molta matinada a dins. I em vaig tornar a girar de cara a la porta i amb la punta del ganivet i amb lletres de diari vaig escriure Colometa, ben ratllat endintre, i, com d'esma, vaig posar-me a caminar i les parets em duien que no els passos, i vaig ficar-me a la plaça del Diamant: una capsa buida feta de cases velles amb el cel per tapadora. I al mig d'aquella tapadora hi vaig veure volar unes ombres petites i totes les cases es van començar a gronxar com si tot ho haguessin ficat a dintre d'aigua i algú fes bellugar l'aigua a poc a poc i les parets de les cases es van estirar amunt i es van començar a

1

decantar les unes contra les altres i el forat de la tapadora s'anava estrenyent i començava a fer un embut. I vaig sentir una companyia a la mà i era la mà d'en Mateu i a la seva espatlla se li va posar un colom corbata de setí i jo no n'havia vist mai cap, però tenia plomes de tornassol i vaig sentir un vent de tempesta que s'arremolinava per dintre de l'embut que ja estava gairebé clos i amb els braços davant de la cara, per salvar-me de no sabia què, vaig fer un crit d'infern. Un crit que devia fer molts anys que duia a dintre i amb aquell crit, tan ample que li havia costat de passar-me pel coll, em va sortir de la boca una mica de cosa de no-res, com un escarabat de saliva... i aquella mica de cosa de no-res que havia viscut tant de temps tancada a dintre era la meva joventut que fugia amb un crit que no sabia ben bé què era... ¿abandonament? [...]

2

## 12. PAU 2005 · Juny · Sèrie 4 · Exercici 1 (Opció A)

OPCIÓ A

1. *La plaça del Diamant* és considerada una novel·la psicològica. Raoneu aquesta afirmació, tenint en compte tant els aspectes argumentals com els formals de la novel·la en què es fonamenta. [3 punts]

## 13. PAU 2004 · Setembre · Sèrie 5 · Exercici 3 (Opció A)

3. A partir d'aquest fragment del primer capítol de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda, caracteritzeu narrativament el personatge de la narradora-protagonista i doneu els principals trets de la seva evolució.

[2 punts per a l'avaluació de la capacitat d'argumentació i anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia del comentari]
[3 punts per a l'avaluació dels continguts]

> Quan estarem ben sols, tota la gent desada a dintre de les cases i els carrers buits, vostè i jo ballarem un vals de punta a la plaça del Diamant... volta que volta... Colometa. Me'l vaig mirar molt amoïnada i li vaig dir que em deia Natàlia i quan li vaig dir que em deia Natàlia encara riu i va dir que jo només em podia dir un nom: Colometa.

Generalitat de Catalunya
Consell Interuniversitari de Catalunya
Coordinació i Organització de les PAU de Catalunya

## 14. PAU 2004 · Juny · Sèrie 1 · Exercici 3 (Opció A)

3. A partir d'aquest fragment, que correspon al capítol 27 de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda, expliqueu les principals característiques estilístiques i narratives de la novel·la.

[2 punts per a l'avaluació de la capacitat d'argumentació i anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia del comentari]
[3 punts per a l'avaluació dels continguts]

> La senyora Enriqueta deia que tot allò era fora de mida, que li havien fet malbé el negoci. Tot a passeig. I a veure què passaria amb el que tenia al banc. Es va posar a vendre botons i lligacames de senyor, per terra, al carrer de Pelayo. En Quimet el veia molt poc, amb prou feines si, de vegades, venia a dormir. Un dia em va dir que la cosa es posava negra i que hauria d'anar al front d'Aragó. I em va dir que havien pogut treure mossèn Joan. I que mossèn Joan, amb vestits d'en Mateu i amb un camió que els havia procurat en Cintet, havia passat la frontera. Té, em va dir. I em va donar dues monedes d'or i va dir que mossèn Joan les hi havia donades per mi i els nens, que potser les necessitaríem més que no pas ell, perquè ell, fos on fos que anés a parar, Déu l'ajudaria i no el deixaria morir mentre no fos la seva hora. I vaig guardar les monedes i en Quimet va afegir que no deixés els meus amos, que sempre, amb el temps que feia que els servia, em podrien treure d'un mal pas i que encara que la cosa es posés negra s'acabaria aviat i que no hi havia més remei que passar pel camí estret. I va dir, sembla que la Griselda va amb un de molt sonat i no vol saber res d'en Mateu... Desgràcies.

## 15. PAU 2004 · Juny · Sèrie 3 · Exercici 1 (Opció A)

OPCIÓ A

1. A propòsit de *La plaça del Diamant*, la crítica Carme Arnau ha escrit:

> *La plaça del Diamant* és, entre altres lectures possibles, una novel·la psicològica centrada en un personatge femení, Natàlia-Colometa, una figura que, empesa per l'inexorable pas del temps i les circumstàncies històriques, haurà de madurar, semblantment al microcosmos on viu ben arrelada.

Analitzeu aquesta idea i relacioneu-la amb alguns fragments de l'obra que hàgiu llegit. [3 punts]

## 16. PAU 2000 · Setembre · Sèrie 2 · Exercici 3 (Opció B)

3. Comenteu el següent fragment de *Mirall trencat* de Mercè Rodoreda. Tingueu en compte, a més d'altres aspectes que us semblin convenients, la localització del text en l'obra (sense caure en la simple descripció de l'argument), la funció en el text –i en el llibre– del personatge de Bàrbara, la interpretació de la relació d'aquest personatge amb Salvador Valldaura, la importància d'alguns dels objectes que s'esmenten i els recursos narratius emprats.

[2 punts per l'avaluació de la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia de comentari]
[3 punts per l'avaluació dels continguts]

> La Bàrbara s'acabà d'un glop la darrera copa de xampany. S'havia alçat de la taula i, tot passant-me una mà pel front, s'anava acostant al divan. Abans d'arribar-hi s'aturà en sec i, girant-s'hi d'esquena, cridà esgarrifada: «Per favor, aquest mirall». Els ulls li brillaven com si tingués febre. Valldaura li preguntà si es trobava malament. «No, no és res.» Però trigà encara una estona a calmar-se. Després li explicà que quan la seva mare els havia deixat algunes vegades somiava que una veu li deia baixet: «Bàrbara!» I que entrava a dins d'un mirall amb el marc daurat com aquell i no podia sortir-ne mai més. Valldaura no sabia què dir. Ella mirà al seu voltant, agafà l'abric i, enfilant-se, tapà el mirall. «Ja està.» S'assegué i començà a treure's les agulles dels cabells. Valldaura, que se li havia acostat, els hi apartà de la cara. «Quins cabells més rossos i més llargs que tens.» La Bàrbara esclatà a riure i li passà un dit per la galta, fort, com si li volgués deixar una ratlla marcada: «Quan una persona es mor els cabells encara li creixen, no ho sabies?» Es descordà el cosset i es deixà caure enrera. Ell sentí que li agafava una mà i la hi feia posar damunt d'un pit.
>
> Al cap de dos dies en Quim l'anà a veure i li ensenyà el diari: la Bàrbara s'havia suïcidat. L'havien trobada ofegada en el canal.

## 17. PAU 2000 · Setembre · Sèrie 6 · Exercici 2 (Opció A)

2. Expliqueu breument la funció del personatge de Bàrbara a *Mirall trencat* de Mercè Rodoreda. Feu-ho, si us plau, sense caure en la simple descripció de l'argument de la novel·la. [2 punts]

Universitat de Catalunya
Pàgina web del COU i de les PAAU

## 18. PAU 2000 · Juny · Sèrie 1 · Exercici 3 (Opció A)

3. Comenteu el següent fragment de *Mirall trencat* de Mercè Rodoreda, corresponent al capítol «La rata» de la tercera part del llibre. A l'hora de fer el comentari situeu el text en la novel·la i tingueu en compte —a més d'altres aspectes que us semblin convenients— el tipus de descripció, el paper simbòlic de la rata i la interpretació que cal donar a l'escena.

[2 punts per l'avaluació de la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees, la coherència del discurs, la fluïdesa expressiva i, en definitiva, la metodologia de comentari]
[3 punts per l'avaluació dels continguts]

> I, pertot, l'heura que s'enfila, que escanya, que s'arrossega per ser més forta. L'heura al voltant de l'aigua. L'heura fosca, amb les fulles enterques, que mal tapaven els penjolls de raïm de granets petits i negres. Tot el que en un temps havia estat ordenat, dirigit, l'abandó i el pas de les estacions ho havien convertit en una malaltia. De les branques velles, de les branques noves, de les branques esqueixades pel vent, cremades pels llamps, de tots els aixoplucs de sota de les fulles, un dia, feia anys, n'havien fugit els ocells. La soca centenària del plàtan, amb les dues branques que feien ombra a les escombraries, estava coberta d'una mena de verdet que no arribava a ser molsa. I ella pujava cap amunt [...]. Sense precipitar-se anava furgant encenalls guiada per l'olor de les closques de formatge. Els papers d'embalatge cruixien una mica i quan trobà el que buscava ho empresonà entre les potetes del davant i començà a rosegar.

## 19. PAU 2000 · Juny · Sèrie 3 · Exercici 2 (Opció B)

2. Expliqueu breument la funció del personatge d'Armanda a *Mirall trencat* de Mercè Rodoreda. Feu-ho, si us plau, sense caure en la simple descripció de l'argument de la novel·la. [2 punts]